

Za praznik sv. Jožefa.*)

Odlomek iz govora.

... Padite na kolena, mladeniči, Orli, in povzdignite k sv. Jožefu svoje mlade in jasne oči! Sv. Jožef je vitez čistosti. Sam prečist, je bil izbran, da čuva nad lilijo najlepše Device. Prosite ga čistoti vi, mladeniči, Orli! Kateri biser bi svetleje blestel v kroni vaše mladosti? Božja Modrost opeva lepoto čistega roda v svetlobi njegove čednosti; obeta mu večni spomin pri Bogu in pri ljudeh (Modr. 4, 1). Kdor je čist, spada v družino angelov. Duša, z zlatom čistosti ožarjena, je, kakor bi se okopala v solncu jutranjem: lahak je njen vzlet k višavskim ciljem, k velikim zamislim, k bogatim dejanjem. Prosite sv. Jožefa čistosti, mladeniči, Orli! Čisti sami, boste čuvali — plemeniti vitezi, kakor on — nad lilijami naših deklet in žena. Nihče se vpricho vas ne bo drznil pogledati žene z drugačnim pogledom, nego se pogleda sestra Nje, ki je najvišja, Devica in Mati in Zaročnica Jožefova. Čisti sami, boste ljubili čistot svojih nevest, svojih prihodnjih življenjskih družic, in čist vam bo vzniknil zárod iz lepih zakonov, kakor požene rosno popje na drevesih, od božje roke blagoslovljenih... Padite na kolena, mladeniči, Orli, in povzdignite k sv. Jožefu svoje mlade in jasne oči! — — — — —

Dr. Mih. Opeka.

•••••

Prudens:

Mati poguma — modrost.

Zadnjič smo rekli, da pogum sloni na premišljenosti. Pogumen, viteški, hraber mladenič je tisti, ki premaga svoj živalski strah, ozir na lastno udobnost in brezo-

pasnost, svojo mehkužnost, in gre možato nasproti nevarnosti, da odvrne nesrečo od bližnjih, od tovarišev, cerkve, naroda, države. Pogumen je v tem smislu, kdor umre

*) Sv. Jožef je orlovski praznik. Odseke opozarjamo na § 132 Poslovnika zadnji stavek, ki pravi: Na te praznike prisostvujejo vsi redni člani odseka skupno sv. maši in prejmejo skupno sv. obhajilo. (Pripomnja uredništva).

v borbi s sovražniki za pravično stvar; kdor v času kuge streže bolniku iz ljubezni; kdor se ne boji povedati mogočnejšem resnico in žigosati njihovo krivično postopanje zoper slabotnejše in reveže; pogumen je, kdor se ne boji očitkov od strani svojih soljudi in gre magari sam v boj zoper kakšne predsodke ali slabe razvade v svojem kraju itd. itd. Krščanstvo pozna samo pogumne može in žene med svojimi svetniki, mučenci, socialnimi delavci, pridigarji, misijonarji, krščanskimi politiki; kdor ni pogumen, ni za nobeno veliko krščansko delo. Kraljestvo božje na zemlji se širi samo po pogumnih ljudeh.

Ta krščanski pogum pa izvira iz pre-mišljenosti ali modrosti, to je: resnično pogumni mladenič ali deklica sta obenem premišljena in modra, ne nespametna in neprevidna. To se ti bo morebiti čudno zdelo, pa je tako.

Zakaj je človek pogumen in kateri človek je resnično pogumen? Tisti, ki ima trdna načela, kojega življenje ima gotov cilj, kdor ne misli samo na danes, ampak tudi na jutri in na bodočnost. Po naravi si lahko boječ, si lahko telesno slaboten, ampak, če si svojemu življenju postavi visok in plemenit cilj, če ti svetijo vedno pred očmi dobra načela in če ne misliš samo nase, na lastni blagor, na svojo vsakdanjo srečo in korist, temveč na blagor vseh, bratov in sestra, družine, fare, naroda, na blagor cerkve in države — potem boš v sebi premagal takó naravno boječnost kakor ozir na svojo osebo in šel pogumno nasproti vsaki nevarnosti, ki preti tvojim idealom in se boš rad žrtvoval; če treba, tudi življenje. Tako postopanje pa je modro in premišljeno, zakaj premišljenost v resničnem, krščanskem pomenu besede obstoji v tem, da naprej misliš, pred misliš, pre-misliš, to se pravi: da ne misliš samo na danes, na hipno korist, na to, kar ti narekuje sedanjí trenutek, ampak da misliš tudi na jutri, na vso bodočnost, na trajno korist, na splošnost, na

celoto. Iz take premišljenosti ali z drugo besedo, iz te krščanske modrosti izvira krščanski pogum.

Prihodnjič bomo podrobneje razložili to krščansko modrost, danes le še nekaj splošnega o njej in o njenem detetu pogumu!

V celi fari —, recimo, — je en sam fant, ki vidi, kam vede mladino lahko-mišljeno zapravljanje, pijančevanje, sirovost, neumno bahaštvo in neizobraženost srca. On vidi, kako se vsled tega začanja razširjevati slabo časopisje, kako dobe ljudstvo v roke nekrščanski krčmarji, oderuhi ali spekulantí, kako vsled tega gospodarsko in нравstveno propada.

Če bi fant ne mislil na blagor celote, na ljudstvo in njegovo vero ter tudi na njegovo gospodarsko prihodnost, bi seveda ne ganil mazinca, ampak bi to mirno gledal in se briga samo zase, ali pa bi celó z malovrednejši potegnil in v njihovi družbi zapravljaj svoj denar, zdravje in dušo. Marsikdo bi rekel, da bi tako ravnanje bilo celo previdno, premišljeno, modro, češ fant je pameten, čemu bi si nakopal sitnosti? Glejte, to je tisto napačno mnenje o modrosti, ki žal živi tako pogostokrat tudi v naših ljudeh. Tako postopanje, dragi, pa bi ne bilo modro, bi ne bilo premišljeno, ampak skrajno nespametno in nepremišljeno ter strahopetno! Zdaj vidite, kako sta nepremišljenost in strahopetnost sestri, premišljenost in pogum pa brata.

Moder in pogumen mladenič se v imenovanih razmerah ne bo odtegnil temu, kar mu velijo njegova načela, k čemur ga kliče vest in kar mu narekuje plemenito srce. Ne! Šel bo in se bo zoper brezbožnost, zapeljevanje in propadanje v fari začel pogumno boriti. In kmalu bo našel še druge ljudi, ki bodo, takó ojunačeni, z njim potegnili. „Le hrabremu pripada svet“, pravi nemški pregovor.

Orel, zapiši si na svoj ščit: Modrost in pogum! To sta tisti dve peroti, s katerima se dvigaš v višave.

○○○○○

Tomaž Furlan:

Orli na narodnih in mednarodnih tekmah.

Orlovstvo se je v Sloveniji izvanredno hitro razvilo. Posebno velike uspehe more pokazati na telovadnem polju. Saj so lansko leto prvi odseki praznovali šele petnajstletnico in je bila vmes štiriletna svetovna voj-ska, vendar danes lahko trdimo, da je orlovstvo prva telovadna organizacija slovenskega naroda in orga-

nizacija z mednarodnim razgledom. Pred tremi leti nam ni bila priznana pariteta, danes nam mora biti že kaj več. Povojna leta so nam prinesla velikanski razmah. Ko so druge organizacije životarile vsled takozvanih povojnih razmer, se je orlovstvo obnovilo že v prvih dneh revolucije. Spominjam se, da smo imeli prvi orlovski

šestanek že tisto nedeljo, ko so se začele valiti prve čete soške armade proti Ljubljani. Čez leto in pol je že sledil slovenski orlovski tabor. Vse to dokazuje veliko življenjsko moč slovenskega orlovstva. Seveda so prireditve in tekme take stvari, ki jih lahko vsak vidi. Kako je bilo pa notranje delo in uspehi, o tem govori druga statistika. Malo se je lahko dobi v Erjavčevi knjigi „Slovenci“. Ni sramotna za nas.

V sledečem hočem pregledati majhen del orlovskega dela, to so naše tekme in podati nekaj misli za prihodnje. Neizpodbitno dejstvo je, da smo slovenski Orli mednarodno priznana organizacija, t. j. organizacija, ki jo priznava velike telovadne organizacije tujih držav. Da smo v razmeroma kratkem času tako napredovali, moramo gotovo iskati vzroka v uspešni udeležbi Orlov na mednarodnih tekmah. Vsled tega je bila J. O. Z. povabljen, da se udeleži letošnje olimpijade v Parizu. Pred dvema letoma bi se to gotovo ne bilo zgodilo. Uspehov v Strassbourgu, Brnu, Parizu bi ne bilo, ko bi ne bilo prej Ljubljane (1913), Maribora (1920) in Črnomlja, Kranja, Ptuja (1921). S temi tekmami je bila vpeljana v naše vrste sistematična, elegantna telovadba. Te so nam vzgajale naše internacijonalce. Važno je to poudariti, da bodo vedeli ceniti vrednost domačih tekem vsi, tudi netelovadci.

Prvikrat so se Orli pokazali zapadnim narodom na strassbourškem polju. Prvikrat so mahnili in dobro so odrezali. Slovenska javnost se je začudila, kdaj da so Orli temu dostolsti. Nam mladim Orlom je pa zrastel pogum.

Prišlo je Brno. Čehi so pokazali svetu veličasten nastop, Slovenci pa smo pokazali svoje tekmovalce. To je bila zmaga, kakršne menda Orli ne bomo kmalu zopet doživeli. Niso nas še dobro poznali in zato nas niso smatrali za resne konkurente. Ko smo dan preje opazovali svoje nasprotnike na orodju, smo si Slovenci stisnili roke: „Zmaga je naša!“ Dobili smo res vse, od prvenstva do nižjega oddelka.

Mnogo bolj vroč je bil Pariz. Najboljši telovadci Francije, Švice, Belgije, Nizozemske, Češke, Italije so bili zbrani, vendar si je Hvale priboril drugo mesto. Francozom je najbolj imponiral nastop cele vrste. Ko smo prišli v Pariz, nismo znali redovnih vaj,

ker nismo imeli prevedenih povelj. Naš načelnik dr. Makso Peterlin jih hitro prestavi in spiše na papir, nato jih pa na njegovo komando brezhibno izvedemo od prvega pozora do zadnjega odmora. Tega Francozi niso mogli razumeti. In mi tega gotovo ne bi izvedli, ko ne bi imeli doma okrožnih tekem, kjer napravi vsak Orel svojo rekrutsko šolo. In če pomislimo, da je Pariz danes središče kontinentalne Evrope, moramo biti hvaležni naši Zvezi, ki se ni ustrašila visoke francoske valute. Čisto pravilno je pisal iz Pariza naš orlovski prijatelj, da smo slovenski Orli s svojimi rdečimi srajcami, s svojo telovadbo in slovenskim petjem razglasili sebe in celo Jugoslavijo v Parizu.

Mednarodne tekme prinašajo slovenskemu narodu priznanje in čast. Kakor so finški sportniki razglasili svoj narod po Evropi, tako lahko slovenski telovadci seznanimo druge narode z nami. Največja škoda bi bila, če bi se vsled denarnih težkoč ne mogli udeležiti olimpijade, zakaj glede mednarodnih tekem velja udeležiti se jih.

Sedaj pa nekaj besedi o naših domačih tekmah. Letos se bo vršila Podzvezna tekma na orlovskem Stadionu v Ljubljani. Letošnja tekma je začetek novega življenja. Prvič je tekmovalni red zadobil velike izpremembe, drugič bo pa samo tekma in nič drugega, tretjič imamo pravi tekmovalni prostor, to je Stadion.

V tekmovalnem redu je pri Podzveznih tekmah zaenkrat opuščena staroslavna vrsta šestih mož. Sedaj bo tekmoval odsek z odsekom s svojimi dobrimi in slabimi telovadci (16). Boljši telovadci (4) delajo najtežje vaje, naslednjih šest lažje in zadnjih šest še lažje. To je zdrava misel, ki bo zelo povzdignila število tekmovalcev. Poleg prvenstva je vpeljano še „lažje prvenstvo“ ali deseterboj. To je predstopnja za bodoče prvenstvenike.

Vse naše tekme so dosedaj trpele zaradi glavnega nastopa, ki je bil obenem s tekmo. Ta letos odpade, ker bo samo tekma in bodo vse moči pri tekmi. Časa bo dovolj in tekmovalci se bodo lahko dobro ogledali, kako si stoje nasproti.

Največ so pa trpele vse naše tekme, ker niso bile na primernem postoru. V Mariboru na mokri travi, v Črnomlju smo tekli po mokrem hribu, lani smo pa skakali po žaganju artilerijske jahalnice. Letos bomo pa, če bo lepo vreme, na orlovskem Stadionu, ki bo edini svoje vrste v Jugoslaviji.

Opozoriti moram na nedostatek, ki še ni nikoli manjkal. Naši tekmovalci niso imeli vidnega simbola, za katerega bi se borili.

Pri pametnem človeku najdeš v eni sami besedi celo knjigo, dočim v marsikateri knjigi ne najdeš niti ene pametne besede.

Pač so bile obljubljeni diplome, toda ker jih prej ni nikdo videl, telovadci sploh vedeli niso ob tekmi, da jih delijo. Zato tudi majhno število tekmovalcev in ne preveliko navdušenje. Koliko imamo dobrih telovadcev in močnih odsekov, ki se ne udeležujejo tekem. Ljubljana, Jesenice, Vrhnika so redno na vsaki tekmi s kompletnimi vrstami. Kje so pa drugi odseki z vsem orodjem? Kje so bili Dolenjci, kje je bila štajerska stran? Cela Štajerska je poslala samo dijaško vrsto iz Maribora.

Letos mora biti drugače. Odseki s telovadnim orodjem na tekmo! Boste vsaj enkrat vedeli, koliko ste vredni. Gotovo bo pa borba mnogo hujša, ker bodo imeli odseki pred sabo simbol zmage, ki bo Podzvezna zastava, do katere bo zmagoviti odsek imel eno leto pravico. Pa tudi za pozneje bo kazalo uvesti kako znamenje, ki bo vedno pričalo, da je odsek že nosil Podzvezno zastavo. Tudi druge organizacije počastijo svoje zmagovalce s svetinjami, ki jih odseki nosijo na praporih. V Parizu mi je silno imponiral 42 let star internacijona-

lec, ki je pripeljal svoje fante k tekmi na drugo. Čez prsa je imel trak s svetinjami, tega sleče in ga da enemu svojih fantov, sam pa gre poskusit drog za korajžo svoji vrsti. Izvede tako vajo, kot je najbrže nihče več ni izvršil na pariški tekmi (vsi obrati v veletoku tudi dvojni in končni premet (salto)). Vsi tekmovalci, sodniki in navzoči oficirji smo mu navdušeno ploskali. Ko je nehal, si je ponosno zopet nadel trak. Kakšen ugled je uživala vrsta že zaradi voditelja. Slovenci seveda nismo imeli nikjer nič, ne na zastavi ne na prsih. Tudi take malenkosti bomo morali vpeljati, ker da to mnogo ognja mladim ljudem.

Za bodočnost si moramo zgraditi tekmovalni red, ki se ne bo več izmenjal in že za mnogo let naprej določiti, kako in kdaj naj se vršijo tekme. Tako se bodo telovadci resno pripravljali na velike nastope in tekme, ki bodo postale najsijajnejše telovadne prireditve slovenskega naroda. Letošnje poletne tekme pa naj bodo prvi člen v tej sklenjeni verigi.

Red je velika čednost, red je mogočna opora zdravega in poštenega življenja, red omogoča koristno izrabo časa, red je zlata struga za telo in dušo. Zato bodi občutljivo skrben za red v telovadnici, v sejni sobi, za red v poslovnih knjigah, za red v blagajni. Ta red v odseku se potem nevidno in polagoma preseli na tvoj dom, v tvoje delo, v tvoj poklic. In potem se preseli v tvoje srce in v tvojo dušo.

Red je kakor angel varih: povsod te spremlja, povsod te varuje, povsod te blagoslavlja.

Največja moč.

Ali veste, katera je največja moč na svetu? Električna, mislite. Da, če vidimo, kako vrtili na tisoče in tisoče koles in kako po noči zablisne na nebu, da otroci jokajo v posteljah in se odrasli križajo, potem bi skoro misliti, da je električna največja moč. Preden je Ahil privezal Hektorja na svoj voz in se na njem peljal okrog mesta, so v Troji tudi mislili, da je Hektor največji in najmočnejši junak. Kogar pa nekdo drugi ujame in zveže, potem ni več najmočnejši. Ali ni bilo pri elektriki prav isto? Človek jo je ujel in zvezal. V njem živi neka silnejša moč. Katera moč je to? To, da človek misli? Toda pri mislih se človek pogosto utruja in otrpne. Toda za mislimi je še neka moč, ki spodbuja in priganja in ki ji morajo biti misli pokorne. Le naprej, naprej, tako jim kliče. Ne popuščati!

Katera moč je to? To je potrpežljivost! Veliko težkih del na svetu se

izvrši s krepko voljo — toda povsod, kjer je treba najtežje in najnapornejše dokončati, je treba potrpežljivost na pomoč poklicati. Ko bi jo hotel naslikati, bi jo v podobil kot skromno postavo z bledim obrazom in s prečutimi očmi ter drobnimi, belimi prsti. In s tem neznatnim telesom je zidala piramide v Egiptu in vse veličastne cerkve in krasne umotvore, ki stoje pred nami in so vendar umetnika stale toliko obupanih noči in vedno novih poizkusov. Da — potrpežljivost jih je zidala in ustvarjala, zakaj brez nje bi stvaritelji in umetniki že davno vrgli orodje od sebe. Kolumbovi mornarji so rekli po štirih tednih: dosti imamo — vrnimo se. V Kolumbu pa je čula potrpežljivost in mu je pomagala vse prenašati, dokler ni končno nekega jutra zagledal obrežja. Potrpežljivost je odkrila Ameriko, radovednost in pohlep po denarju bi tega nikdar ne izvršila. Ali veste, kdo je dognal,

da se zemlja suče okrog solnca. Kanonik Kopernik, ki je celo svoje življenje računal, dokler ni na smrtni postelji dokončal svojih računov.

Le mislite, kako vi že izgubite potrpežljivost, če se le par ur trudite z enim samim telovadnim gibom, da ga lepo izvršite, ali z enim samim zapisnikom, da ga točno sestavite, ali z eno deklamacijo, da jo pravilno prednašate...

Vidite, kako napačno je, če pri besedi potrpežljivost vedno mislite na dobrosrčno ovco, ki si vse da dopasti. To pri ovci ni potrpežljivost, temveč neumnost in neokretnost. Ne, prava potrpežljivost je največja

moč, ker nikoli ne ugasne — je kakor večna zvezdna luč in vse druge človekove umetnosti so samo rakete.

So ljudje z ogromno energijo in plamenčo navdušenostjo; nekaj sklenejo — potem pa takoj ne gre vse tako, kot bi radi, in takoj vse popuste. Ali pa hočejo izpremembe ali raznolikosti — gabi se jim dan za dnem vedno isto. Potrpežljivost pa je tista orjaška sila, ki govori v nemirnem in izpremenljivem človeku: „Jaz sem tiho, lahko čakam.“

So ljudje, ki si nikdar niso zaželeli kraljeve krone — a nikogar ni, ki ne bi v kakšni gotovi uri začutil, kakšen reven si-

Dečki v mestu Sydney v Avstraliji pri telovadni igri cricket, ki jo igrajo enkrat na mesec v Burwood-ski šoli v smislu telesnovzgojnega šolskega načrta. S to igro si zlasti ostre pozornost ter urijo v hitrosti, gibčnosti in prožnosti mišljenja.

romaček je človek brez potrpežljivosti in ki si ne bi zaželel njene krone.

Dokler je človek mlad, se lahko uči potrpežljivosti in k sreči mu ni zato treba posebnega pouka kakor za sto drugih reči. Lahko se je priuči kar mimogrede — med drugim delom. Četudi n. pr. pri kakšnem stanovskem delu, doma, na polju, v hlevu,

Kritizirati je lahko, boljše narediti je težko.

Društvo prenese kritiko, kritikarstvu pa lahko podleže.

Kritika pospešuje, njerganje ubija.

Kritika dviga.

Njerganje tlači.

Zato: njergači, stran!

v tovarni, v delavnici ali pri telovadbi, pri seji, fantovskem sestanku, branju Mladosti, studiranju Poslovnika, poslušanju predavanja, učenju pohaja potrpežljivost, si vedno mislite, da se je potrpežljivosti učiti važnejše, kot je vsa telovadba, Poslovnik, Mladost in predavanje — zakaj vse to ti bo moglo še marsikaterikrat kakšno urico osladiti — toda potrpežljivost je velika sila, ki vam bo omogočila prenašati težke trenutke v življenju, kakor bi jih ne bilo.

Učiti pa se je mogoče potrpežljivosti le, če začnemo pri najmanjšem. Povem vam zgled — nadaljnje boste gotovo sami našli. Če jutraj obuvate čevlje, pa vidite, da so trakovi trdo zavozljani, tedaj z jezo in kletvinami vlečete na vse strani — končno vzamete nož v roko ali vržete čevelj pod klop. To je dobra predšola za vse tiste, ki po-

zneje v življenju nobene stvari ne izpeljejo in nimajo nobene moči, kadar pridejo v težaven položaj. Prav tako pa je gotovo, da je zavezovanje čevljev dobro sredstvo, da vzbudite v sebi duha potrpežljivosti. Skoro bi rekel: „Povej mi, kako ravnaš s svojimi čevlji in povedal ti bom, kaj iz tebe bo“. Le poizkusite enkrat trakove brez jeznega nategovanja čisto mirno in rahlo razvozljati, zraven pa prepevajte: Prišla je pomlad ali

Mi smo Orli. In komur se je po desetih minutah posrečilo — si more čestitati. Nabral si je medtem velike moči, ne take, ki eksplodira in se razkadi, temveč tisto orjaško silo vztrajnosti, ki se nikdar ne utruji in ki nas krona za vladarja nad usodo. To je res malenkost, pa je še sto takih malenkosti, toda ni je druge poti, da to dragoceno moč prisilite v svojo službo.

(Po Försterju).

○○○●○○○

Par slik z občnega zbora katoliške mednarodne telovadne zveze.

10. febr. t. l. se je vršil v Parizu občni zbor katoliške mednarodne telovadne zveze. Izčrpno poročilo bomo še priobčili, ko ga nam zveza dopošlje, za danes pa samo par značilnih potez.

Na občnem zboru, ki ga je vodil Zvezin predsednik Felix van de Kerchove, so bile zastopane katoliške telovadne organizacije iz Francije (po svojem predsedniku Hébrard-u), iz Nizozemske (po Mr. D. A. Schretlen-u iz Utrechta), iz Belgije (po svojem predsedniku Jos. Gobbers-u), iz Italije (po L. De Nicolaj) in iz Jugoslavije po br. Jakobu Šolarju. Čudno se nam zdi, da ni bilo Čehoslovaške.

Vse zveze so podale samo kratka ustmena poročila, le zastopnik J. O. Z. je prebral daljše pismeno poročilo, ki je radi svoje stvarnosti napravilo najboljši vtis. Predsednik van de Kerchove je čutil dolžnost, da se za poročilo J. O. Z. še posebej zahvali, čemur so se vsi drugi člani pridružili; obenem pa se je izrazila želja, da v prihodnje tudi vse zveze podajo podobna pismena poročila. Tako bi se mogla o delovanju Zveze podati točna slika in zbrano gradivo bi se priobčilo v „Les Jeunes“.

Odborniki vseh orlovskih edinic iz tega morejo uvideti, kako velik razloček je med ustmenim poročilom, ki je navadno slabo pripravljeno, pomankljivo in nestvarno, ter pisanim poročilom, ki brez nepotrebnih besedi povzema vse, kar spada v poročilo. Zato Podzveza vedno in vedno priporoča članom, naj odborniki na vsakem občnem zboru podajajo pismena poročila. To ne pride v dobro samo članom, ki dobijo točnejšo sliko o delovanju odbora, temveč se odborniki sami veliko naučijo, če sestavljajo pismeno poročilo. Naučijo se svoje misli točno in z lepimi celimi stavki izražati, naučijo se o vsakem izvršenem delu stvarno, točno in izčrpno poročati, kar

bo brez dvoma v poznejšem življenju skoro vsakomur koristilo. Naš Poslovnik sicer še ne zahteva pismenih poročil, skoro gotovo pa bo v tem oziru prihodnji zbor delegatov J. O. Z. tozadevni paragraf izboljšal.

O pariški prireditvi l. 1923 se ni mnogo govorilo. Le Zvezin tajnik Thibaudau je poročal, da je nastop s svojim sijajem in s svojimi množicami vzbudil vprav svetovno zanimanje. Pokazal je 6 debelih knjig, kjer so nalepljeni izrezki najrazličnejših časopisov o prireditvi.

Nizozemski zastopnik je poročal o veliki telovadni krizi na Nizozemskem. Telovadba je močno stopila v ozadje, izpodrinil jo je sport, posebno nogomet. (Podoben boj se vrši tudi v Nemčiji, kjer je zlasti na severu sport potisnil telovadbo prav zelo v ozadje). Zastopnik je predlagal, naj bi se v mednarodno telovadno tekmo sprejele tudi nogometne tekme. Odločno je temu ugovarjal predsednik belgijske zveze, rekoč: „Ne sprejmemo niti načelno, ker sport ni znanstven, dočim je telovadba znanstvena in je namen naših organizacij gojiti znanstveno in sistematično telesno vzgojo, ki dviga tudi moralno.“ Tudi J. O. Z. se bo brez dvoma postavila na odklonilno stališče. Predsednik van de Kerchove je bil mnenja, da bi bilo take nogometne tekme ob priliki mednarodne telovadne tekme težko udeleževati, ker bi druge drugim škodovala. Vprašanje se je odložilo.

Za sprejem v mednarodno zvezo se je oglašila tudi Avstrija. Naš zastopnik je glede tega izjavil: „Dasi iskreno obžalujemo nesoglasja med nami in Avstrijo zlasti radi postopanja z našo narodno manjšino na Koroškem, nimamo vsled prepričanja, da Avstrija iskreno išče dobrih odnošajev s sosedi, kakor tudi, da je katoliška organizacija po svojih načelih prva poklicana in če ne edina, pa gotovo najsposobnejša, da

pomaga ustvarjati med narodi pristrčne odnošaje medsebojnega spoštovanja in ljubezni, ničesar proti sprejemu Avstrije v Zvezo in glasujemo ugodno.“

Franc Hébrard,
predsednik Zveze francoskih katoliških telovadcev.

Glede mednarodne tekme se je sklenilo, da se l. 1924 ne bo vršila, l. 1926 bo v Rimu, l. 1927 pa najbrže v Belgiji. Prvotno je bilo določeno leto 1925 za Rim, toda ker je to leto sveto leto, želi sv. Oče, da pridejo v Rim katoliški verniki samo kot božjepotniki. Zato želijo Francozi, da bi se mednarodna prireditev vršila v Ljubljani, kar pa seveda ne bo mogoče, ker se v tem kratkem času niti finančno, niti organizatorično in tehnično (Stadion!) ne moremo tako

pripraviti, da bi mogli jamčiti za tisti uspeh, ki je za tako prireditev nujno potreben.

Razveseljivo je, da je ob tej priliki naš zastopnik sklenil najozžje prijateljstvo z novim predsednikom Francoske zveze Hébrardom, profesorjem civilnega prava na katoliškem institutu v Parizu. G. Hébrard si je s svojo domovinsko ljubeznijo zaslužil visoko odlikovanje viteza častne legije, ki ima kot vojak red polkovnika. Predsednik je mož v najboljših letih, globokoveren, zelo delaven in bistroumen. Prav posebno se zanima za naše razmere in veliko govori o tem, kako bi se ustanovile čim ožje zveze med Jugoslavijo in med katoliško Francijo.

Dragoceno je za našo organizacijo tudi prijateljstvo, ki ga je sklenil naš zastopnik s predsednikom belgijske zveze g. Jos. Gobbers-om iz Anversa, ki je mož 35 let, izredno delaven, globok in resen organizator. Belgijske razmere so še najbolj našim podobne, v marsikaterih stvareh skoro enake. Tudi on se izredno zanima za naše razmere in bi rad priobčeval v belgijskih časopisih članke o Jugoslaviji in naših katoliških organizacijah.

Vsekakor pa vidimo, da si je J. O. Z. v katoliški mednarodni zvezi pridobila častno mesto in velik ugled. Da ga tudi obdrži, je naloga ne samo predsedstva J. O. Z., temveč v prvi vrsti naloga posameznih odsekov in članov. Vztrajnost, pridnost in disciplina — od prvega do zadnjega člana — pa so tisto sredstvo, ki nam bo naš ugled v inozemstvu obdržalo in še dvignilo. Zato bratje, ne gledati samo na domač odsek, ne presojati vseh ukrepov in navodil samo z domačega plota, temveč uprite pogled na široko, na celo našo organizacijo in še čez, daleč čez meje naše domovine. Navaditi se moramo, da se ne spoštujemo le sami, temveč priboriti si moramo spoštovanje vseh narodov.

•••••

Naša čast — naša dolžnost.

Že tekom prihodnjih petih let je predvidenih na Stadionu več večjih, tudi največjih nastopov. Dokler Stadion ni vsaj za silo dovršen, na kakšen sijajen nastop niti misliti ne moremo. To pa se pravi samim sebi krila podvezati. Zato je dograditev Stadiona v prvi vrsti orlovska čast — in če čast, tudi dolžnost.

Če mero prekoračiš, potem ti postane prijetno neprijetno.

Podzvezni svet je sklenil, da se mora začeti velika akcija za dograditev Stadiona. Hvala Bogu — Orli pri tem ne bomo sami. Vedno širše prodira med našimi prijatelji misel, da je Stadion zadeva vsega slovenskega ljudstva. Velike katoliške in narodne manifestacije, ki so ogromnega pomena za duševni razvoj naroda, bodo s Stadionom dobile šele svoj veliki mednarodni sijaj. Zato se je osnovalo izven orlovstva posebno društvo Stadion, ki bo nabiralo prispevke. To razumevanje za Stadion in njega pomen

je nad vse razveseljivo in hvalevredno. Treba je le, da prodre med najširše sloje naroda. Zato pa hočemo skrbeti Orli.

Orli bomo imeli svojo nabiralno akcijo v plemeniti tekmi z društvom Stadion. Zato opozarjamo vse odseke, naj se na fantovskih sestankih vedno pogovore tudi o Stadionu, naj obravnavajo vse okrožnice, ki bodo prihajale, naj sklepajo, kako nabiralnim polam, ki bodo došle, pripomoči do največjega uspeha.

Za danes opozarjamo odseke na sledeče sklepe Podzveznega sveta:

1. Vsak odsek ima vplačati do konca l. 1925 v Stavbeno zadrugo „Stadion“ vsaj po en delež na vsake tri člane oziroma starešine. Le na ta način bo ogromna večina deležev zadruga Stadion prišla v orlovske roke.

2. O. P. razpošlje vsem odsekom nabiralne pole za zbirke v denarju in naturi. Vsak odsek naj zbira v najširšem svojem okolišu za Stadion po vseh hišah in pri vseh naših ljudeh. Za vsakih nabranih Din 2.000—dobi odsek od O. P. posebno diplomu.

3. Odseki naj sporočijo O. P. imena mož, ki bi bili pripravljeni plačati osnovni kamen za Stadion po Din 1.000— in sicer vse obenem ali v obrokih po Din 200—. Kdor plača osnovni kamen, se mu bo zagotovila pravica do dosmrtnega brezplačnega sedeža pri vseh prireditvah na Stadionu. Tudi odseki naj zbirajo osnovne kamne.

4. Predsedstvu O. P., vsem okrožnim in srenjskim odborom se naroča, da pri okrožnih in srenjskih svetih zlasti pa ob priliki revizij obračajo posebno pažnjo na zbiralno akcijo za Stadion in ob takih prilikah vse ukrenejo, da odseki sklepe resolucij 1—3 po najboljšem prizadevanju izvršujejo.

5. „Mladost“ otvori stalni kotiček za Stadion, v katerem se objavlja, koliko deležev so podpisali odseki, koliko so zbrali z nabiralnimi polami in koliko podpisali osnovnih kamnov.

6. Za Stadion bo zbiralo tudi nalašč za zbiranje ustanovljeno društvo Stadion. Odseke opozarjamo, naj vse svoje prispevke pošiljajo le na O. P.

Kdor ne zna samega sebe obvladati, je kakor človek, ki ne stoji varno na svojih nogah — zadeva se ob vse ljudi in ljudje se zadevajo vanj; nikdar ne ve, kako bo kakšno stvar izpeljal, ker ne zna držati nobene trdne smeri v vsem, kar govori in dela.

Škender:

Moje hrepenenje gre v daljavo.

*Moje hrepenenje gre brezbrežno daljino,
kjer je doma preljubo veselje.
Tja bi, tja v nedogled, kjer gore mi vzori!
O, da niso moje želje le neme želje!*

*Neme želje Orliča — nebogljenca:
rad bi v višavo splul solncu nasproti,
rad bi premeril vse širno svetovje,
a so na gnezdo mu prikovane peroti.*

○○○○○○○○

O kraljestvu smrtne sence.

Mnogo je še dela na polju Gospodovem. Od 1600 milijonov ljudi, ki prebivajo na naši zemlji, je še vedno 800 milijonov paganov in 200 milijonov mohamedancev. Vsega skupaj je torej še 1000 milijonov ljudi, ki o Kristusu in njegovi Cerkvi še ničesar ne vedo ali pa njega in njo celo sovražijo. Pomisli: tisoč milijonov, eno milijardo.

Če bi šla kdaj ta velikanska procesija mimo tebe, kaj misliš, kako dolgo bi to trajalo? Koliko dni, koliko mesecev? Vzemimo, da bi šlo mimo tebe vsako minuto sto ljudi, potem bi bilo treba dvajset let,

da se ta procesija nepretrgoma zvrsti mimo tebe. In kakšna žalostna procesija bi to bila!? Tu bi ne nesli Najsvetejšega, kot se godi v naših procesijah, ampak nosili bi narejene malike. Tu bi ne bilo častnega špalirja kot ga tvorijo naši Orli, ampak divji razuzdani plesi, s katerimi častijo pagani svoje malike. Tu bi ne bilo molitev in prelepih spevov, ampak surovo, brezumno vpitje, s katerim skušajo divjaki potolažiti svoje razjarjene bogove.

Bili bi pač tudi altarji, na katerih, bi se pa ne zažigalo dišeče kadilo, ampak v žgavnih

daritvah bi se kadila živa človeška kri. Dal Celi rodovi so še, ki častijo svoje malike z ostudnimi človeškimi žrtvami.

Tako je našel neki angleški uradnik na enem izmed Južnih otokov nedavno poleg kože indijskega poglavarja celo grmado človeških lobanj, ki so bile vse na enak način prevrtane. Ko pa vpraša poglavarja, ali morda niso bili ti ljudje pobiti, mu je leta odgovoril: „Ne! Ampak mi takim še pri njih življenju izvrtamo takšno luknjo zato, da lažje pozajamemo možgane. Na ta način so možgani najboljši in tako tudi najlažje vjamemo človekovega duha.“ V Afganistanu je še današnje dni kaj pogosta navada, da vsakogar, ki ne prizna zločina, katerega je obtožen, obesijo za lase in mu živemu režejo polagoma jermen za jermenom

iz njegove kože, dokler ne umrje v strahovitih mukah. Če koga zapro, pa se zgodi, da uide iz ječe in ga zopet vlovijo, gorje mu! Živemu iztaknejo punčice oces in vlijejo v rane terpentina, pomešanega z neugašenim apnom. In te bolečine so potem tako silne, da butajo taki nesrečneži kakor nori ob stene v ječi, dokler ne izdahnejo v strašnih mukah. O, kako potrebno bi bilo, da bi tudi tem nesrečnežem zasijala skoraj luč evangelija! Ali bi jim ne mogel tudi ti pomagati na kak način? Morda bi se dala prihraniti kaka cigareta, kak kozarec vina ali kaj podobnega v prid misijonom? Morda čutiš v sebi celo misijonski poklic in greš n. pr. kot rokodelec med te nesrečne ljudi? Neustrašeno na pot, naj bo še tako težka!

Montanus.

○○○○○○○○

Škender:

Materi.

*Za zlato kupo mire
prodala si bele cvetove;
za zlato kupo mire,
o mati!*

*Samo, da boš videla sad
mladostnega hrepenenja;
samo, da priviješ svetiljko
mojega življenja . . .*

*O, koliko besed
je skritih v tvojem ljubljnem molčanju!*

*Tvoj molk je kot tiha cipresa
na božji nji.*

*Tvoj molk je kot medli plamenček
na nemi gomili.*

*Molči . . .
Molče v brezskrajnost se razgovori.*

*O, kdo je vedel, mati,
kam skrivaš svoje boli,
kam zlivaš svoje solze?*

*Kot sneg so vedno bele tvoje blazine
in tvoje oči so polne sinjine . . .*

*Nihče ni vedel, mati, nihče,
da si pođ božje razpelo na Golgoti
zakopavala svoje gorje — — —*

*O, mati, bil sem tvoja Oljiska gora,
bič — škorpion, ki ti raztepel je telo,
sramotni trst in trnjeva krona
in križ, ki si nosila ga na Golgoto.*

*O, mati, bil sem ti Kalvarija,
a ti si bila moja dobra,
moja sveta — Monika — — —*

*„Na goro Tabor te bom peljala, moj sinko,
tamkaj boš bratec daljnjim zvezdam.
Tamkaj boš bratec belim svetovom . . .
Na goro Tabor, kjer je Sreča doma!“*

*Če sva sedaj na Taboru, o mati,
razpniva šotore
in sanjajva srečo, ki nima meja . . . !*

○○○○○○○○

Odsekovne Čebelice.

Do 15. febr. so ustanovili Čebelico sledeči odseki: Križe pri Trziču, Boh. Bistrica, Zagorje, Sv. Lovrenc na Pohorju, Kamna gorica, Celje, Stari trg, Ježica, Soštanj, Maribor dijaki, Sv. Marjeta, Šmarje pri Jel-

šah, Sv. Križ pri Kost., Moste, Svetinje, Vel. Nedelja, Ljubljana-Rokodelski dom, Dragatuš, Št. Ilj pod Turjakom, Pilštanj, Kropa, Št. Pavel pri Preboldu, Mengeš, Šiška, Križevci pri Ljutomeru, Ježica (srenja),

Predasel, Polžela, Vače pri Litiji, Ljubljana-Sv. Jakop, Dol-Hrastnik, Kostrivnica, Črnomelj, Moravče, Hrušica, Maribor-semenišče, Sv. Martin pri Vurberku, Kranj, Ljubljana-Sv. Peter, Prevalje, Verd, Hoče. Poleg

tega še sledeči krožki: Šoštanj, Šmartin pri Litiji, Poljane ter Dekliška zveza Predasel. Vse vloge pri Centralni čebelici so znašale 15. febr. t. l. Din 23.712'38.

Nikdar.

„Snoči je bilo zopet pozno, gospod kaplan; naš Janko je prišel šele ob enajstih domov!“

„Ob enajstih? Nemogoče! Točno ob desetih je bila dvorana zaklenjena.“

„Lahko, gospod kaplan, toda posebej smo pazili nanj.“

„Bom stvar preiskal, gospa.“

Predsednik je uljudno odslovil razburjeno mamo, ki je težko krotila svojo jezo, ker ga je skušnja naučila, da ni pametno z jeznimi ženskami sploh in z Jankotovo materjo pa še posebej se spuščati v cele vatle dolge razprave.

Ob enajstih? Kje neki je fante pohajkoval!

V trgu približno vsaka družina ve, da se v društveni dvorani redno ob desetih vse konča. Izjema je včasih na predan prireditve. In prav je tako! Mladi ljudje gredo ob pravem času k počitku, starši imajo zanesljivo nadzorstvo in kar bi se v tem času še kaj „koristnega“ storilo za vzgojo in medsebojno prijateljstvo, ni počenega groša vredno.

„Moram si grešnika bliže ogledati“, sklene gospod predsednik . . .

„Pozvali ste me, gospod kaplan?“

Fantič govori tako nedolžno, kot bi imel najčistejšo vest na svetu!

„Ali naj morda kakšno drugo vlogo prevzamem?“

Dovršen igravec si res, si misli predsednik in ostro pogleda fantu v oči.

„Kdaj si včeraj domov prišel?“

„Z drugimi vred, gospod kaplan,“ užaljeno odvrne Janko. Da morejo o njem sploh dvomiti!

Fantič, fantič! Teater lahko igraš pred kom drugim, ki še ne zna pogledati za steno tvojih nedolžnih lic, ne pa pred skušenim predsednikom, ki v potezah svojih fantov bere kot v odprti knjigi. Po dveh, treh stranskih skokih te je predsednik nabodel naravnost v sredo: stal si celo uro pri . . . da, kako naj le to imenujem! Kakšno ime

zasluži dekle, ki v tem pasjem mrazu ob desetih zvečer s prezeblimi nogami in vrelovročim srcem preži na šestnajstletnega fantiča ter bi si iz varnega kota kmalu izbulila oči, kdaj se bodo odprla vrata društvenega doma. Katero pa je to dekle, ki pride sama, brez prič, od desetih do enajstih ponoči na sestanek? — Tako, tako — tvoj „zaklad“.

Bog se usmili! Kako se sliši ta beseda v tvojih ustih! Ko bi štel 25 let in bi resno mislil na to, da si ustanoviš družino, potem ne bi imel nič proti temu, da se seznaniš s pridno, pošteno mladenko. Potem bi vama pa tudi ne bilo treba za hrbtnom vajinih staršev delati sestankov.

Toda ti mladič, ki komaj sam znaš brez pomoči zlesti v nedeljske hlače, ti steguješ svoj otroški vrat in se oziraš po prepovedanem sadu!

„Prepovedano?“ Da, prepovedano, prijateljček! To ti tudi prav dobro veš, zato pa se plaziš po skrivnih potih v ponočnih urah na sestanke.

Pa tudi če se za tvojimi skrivalnicami skriva sama otročarija, si le za las oddaljen od zijočega prepada.

Tako! Zato si nekaj tednov sem tako razmišljen in raztresen ter nimaš glave na pravem koncu! Zato si hotel prevzeti glavno vlogo, zato si se me pri vsakem koraku ogibal, zato v zadnjem času vedno zamujaš — zato, prijateljček, si bil pri zadnjem skupnem obhajilu „slučajno“ prehlajen!

Tvoje ljubimkovanje ti kvari značaj, te vodi na stranpota, te dela za čmerikavega in nergavega člana, za upornega sina, za nemarnega delavca . . .

Dosti je komedije, mladi prijatelj! Oporzoren si. Motiti se je človeško, toda v zmoti vztrajati je satansko! Zato te prosim: še danes pretrgaj rdeči trak, ki te veže s tvojim „zakladom“, pripori si zopet svojo svobodo, in s svobodo veselje, srečo, preprostost.

„Častno besedo“, gospod kaplan, zgodilo se bo!“

No, gospod Janko, ali te je ta mrzli curek pošteno ohladil? Upajmo, da se bo tudi dobil krepek oče, ki bo tisti mešanici neumnosti, predrznosti in hudobije, ki se je dosedaj imenovala tvoj „zaklad“, malo kožo ustrojil in ji dopovedal, da nima dostojno dekle ponoči ob desetih okrog društvenega doma nič iskati.

Prijatelj, resno vprašanje je tu načeto.

Uvažujte je, čim preje, tem bolje!
Pozneje boste hvaležni, če vam je kdo pravočasno posvetil v to meglo.
Tovarištva, prijateljstva, iger, šal med fanti — kolikor hočete!
Toda nesrečnega ognja kakšnega „zaklada“ — nikdar!

(Po „Les Jeunes d'Alsace“.)

Poročil se je 28. januarja v Središču ob Dravi br. Janko Štambergar, predsednik srediskega Orla, s Sabino Lukacič-evo, načelnico središkega krožka. Bilo srečno!

50 letnica. Na Moravskem je naše bratsko društvo Omladina prav prisrčno proslavilo 50 letnico svojega utemeljitelja in prvega vodje dr. Klementa Žureka, ki je dovršil dne 12. svečana 50 let. Od začetka omladinskega gibanja mu je bil on na čelu ter mu je daroval vse svoje moči. Prepo-

toval je ne le Moravsko, ampak tudi Češko in Slovaško, povsod zbirajoč mladino okrog sebe in jo je navduševal, da se združuje in deluje za svojo izobrazbo na krščanskem temelju. Danes šteje Omladina tisoče in tisoče zvestih članov, ki stojijo krepko kot močna vojska. S tem se je mladina odvrnila od raznih napačnih poti, ki vedejo v duševno pogubo. Dr. Žurek se je posebno zavzel za vojake, katerim najbolj preti nevarnost, da izgubijo vero in čisto srce. Od vojaškega poveljstva

je dobil posebno dovoljenje, da poseja vojake v vojašnicah in barakah, kjer jim predava, jih krepa in spodbuja k vztrajnosti v krščanskem življenju. Vpeljal je duhovne vaje za mladino in novince, poleg tega prireja misijone za ljudstvo in to ne le doma, temveč tudi v tujini, na Rumunskem, Poljskem, Nemškem za rojake, ki so se izselili. Posredoval je tudi, da so bili preneseni z raznih bojišč mrtvi Omladinari na svetih hribih Hostyn, prvo moravsko svetišče, in bili tam pokopani kot „neznani vojniki“. S svojim milim, zmeraj smehljajočim se licem in dobro besedo je pridobil vsakogar, s komer je imel opravka. njegov pojav v beli redovniški obleki (kot premonstrat) vzbuja povsod zaupanje. Veseli smo se z moravsko Omladino, ki kaže srčno hvaležnost svojemu voditelju in vrlému jublatu želimo krepkosti in božjega blagoslova za daljnje delovanje. Na mnoga leta! R. Kozák.

Kako presoja strokovnjaki orlovsko telovadbo. G. dr. Bučar, odlični telovadni strokovnjak, piše v „Hrvatskem Sokolu“, da so Orli strogo katoliška organizacija, in sicer telovadna, enako kot sokolska, patriotska narodna. (Gospod dr. premalo ve. Orlovstvo je v enaki meri kakor telovadna tako tudi izobraževalna in vzgojna organizacija. Op. ur.) Zelo pohvalno se izraža o akademiji, ki so jo priredili o priliki evharističnega kongresa Orli v Zagrebu. Prav posebno pohvali slovensko orlovsko vrsto, ki se je udeležila mednarodnih tekem v Strassbourgu, Brnu in Parizu. Pravi, če ne bi bilo med odmori raznih govorov v čisto verskem duhu, bi se mu zdelo, da prisostvuje sokolski telovadbi. Cisto nekaj drugega pa pišejo naši (jugoslovanski) Sokoli o nas, ki so vse drugo preje kot Tyršovi nasledniki ali morda celo strokovnjaki.

Dr. Iv. Pregelj:

Slovenska legenda.

Povest.

3. Novorojeni.

Sveti popotniki so šli za zvezdo. Tedaj je dejal Gospod:

„Starček, ki je bolj ljubil svojo domovino kakor svoje oči, nas je s svojo žrtvijo premogel, da smo vstali na to pot, da otmemo, kar moremo oteti, da potolažimo in da pot pripravimo rešeniku, ki ima vstati tej zemlji.“

In znova je stegnil roko in dejal:

„Glejte, tam bo.“

V svitu čudne zvezde je stala pred njimi samotna sredi polja uboga kočica, nizka, neznatna.

„Brez zvezde je ne bi bili našli“, je rekel sveti Peter in se obrnil k Gospodu in menil vdano:

„Ti pa si nas vedel naravnost in verno. Gospod, po ustih me krcni, če se bom še kdaj ustil, da ne greš prav, ko boš krenil na levo.“

„Ne zamerim ti“, je odvrnil Gospod, „vem, da si truden. A tam se boš odpočil.“

„Se bom“, je dejal potolaženi Peter, „dasi že vnaprej vidim, da postelja ne bo premehka. Pa saj nisem razvajen in za večerjo smo tudi preskrbljeni. Gobe nosim. Nekaj genezareških rib bi seveda teknilo še bolj. Pa oh, kje je Galilejsko morje!“

Solunska brata sta se pogovarjala potihoma in ugibala, kakšnega rešenika je napovedal Gospod. Nista umela. Ko pa so bili že blizu koče, je pridržal Ciril brata Metoda in mu zašepetal:

„Slutim, kaj je hotel reči. Tu notri v tej koči in še nočjo se bo rodil.“

Kakor On sam, On Veliki v ubogi štalici?“ je drhtel Metod.

Olimpijske igre leta 1924. Francoski odbor pod predsedstvom grofa Clary-ja je že dve leti na delu za olimpijske igre ali olimpijado, kakor jo tudi nazivljejo. Vse bo do pičice natančno izvršeno. V Chamounix je napravljena mogočna 400 m dolga proga za zimski sport, o kateri pravijo, da je najlepša na svetu. Napravljena je tudi proga za skoke s smučmi. Tu naj bi prekoslili vse dosedanje rekorde zimskega sporta. To delo je zasluga najboljših francoskih inženjerjev, ki so dobili potrebna navodila in pojasnila pri Švedih in Norvežanih, ki pridejo tu v prvi vrsti v poštev.

Tekme v drugih panogah sporta in telovadbe se vrše v Parizu. Pričnejo se v maju in juniju ter trajajo do konca julija. Istočasno s tekmami bo v obsežnih prostorih „Trocadero palače“ velika sportna razstava, ki bo prva in največja te vrste in katera bo gotovo vsakogar zanimala. Razstavljeni bodo razni sportni predmeti kakor orodje, obleka itd. skoraj vseh držav. Glede prehrane za tekmovalce in druge odposlance je stopil odbor v dogovor s hotelirji v Chamounix kakor tudi v Parizu, tako da bodo udeleženci dobro postreženi in bodo tudi uživali gostoljubnost francoskega naroda za časa svojega bivanja na francoskih tleh.

Zimsko-sportnim tekmam sledijo razne nogometne tekme (od 25. maja do 9. junija), ki se vrše v novem stadionu takozvanem „Colombes“, in kateri ima prostora za najmanj 60.000 gledalcev, od tega 40.000 sedežev. Pred temi tekmami se pa vrši proslava 30 letnice zopetne vzpostavitve olimpijskih iger.

5. julija ob 2. popoldne bo v stadionu slovesna otvoritev olimpijskih iger. Od tega dne dalje si sledijo najrazličnejše tekme. Istočasno se pa vršijo razni kongresi. Od 5.—13. julija so atletične tekme, od 12.—17. julija pa one modernega peterboja, od 17.—23. julija telovadne tekme in nastopi in od 21.—27. julija koniske dirke. Plavalne tekme bodo od 17.—23. julija v vodnem stadionu „Tourelles“. Dalje se vrste še razna druga tekmovanja kakor streljanje, veslanje, kolesarske dirke, rokoborba, boks, dviganje uteži itd. Zajedno t. j. od 15. maja do 27. julija bo tekmovalna razstava slikarstva, glasbe, arhitekture in literature.

Kakor priprave kažejo, bo ta olimpijada prekašala vse dosedanje bodisi po številu sodelujočih držav in tekmovalcev, bodisi po kakovosti. Francoski olimpijski odbor si pa prizadeva, da bi gostje odnesli najboljši utis.

Francoski telovadci se pridno pripravljajo za olimpijado. Imeli so več izbirnih tekem, izmed katerih se je zadnja najbolje obnesla, tako da upajo na dober uspeh.

Telovadna tekma na olimpijskih igrah obsega sledečo stvarino: Obvezno in poljubno vajo na drogu, bradlji, krogih in konju na šir z ro-

„Veruj!“ je odvrnil brat. Pavel, ki se jima je pridružil, je prikimal in rekel kratko:

„Verujem — — —“

Vstopili so v koč in našli bolnega moža ob ženi, ki je trpela. Njene ure so se bile približale. Ko je videla tujce, se je prestrašila. Sramovala se je in si ni znala pomagati. Pošepetala je možu, naj jo spravi iz hiše na slamo v hlev, kjer sta redila dve kozji. Mož pa je bilo trenutno odleglo, počutil se je zdravega in je poln hvaležnosti ponudil potnikom prenočišče in kruha. In Gospod je sprejel dar, blagoslovil in so jedli. In tudi možu in ženi je ponudil, kakorkoli sta se branila. Ko pa so se okrepili in se dvignili, da bi legli na slamo, jih je žena s solzami v očeh prosila, naj puste njo in moža v hlev na slamo, sami pa naj ležejo v koči. Preden so mogli ugovarjati, je žena potegnila moža za seboj skozi vrata in jih od zunaj zaklenila. Gospod in svetei so nekaj trenutkov osuplo strmeli. Ko pa so zdajci videli apostoli, da igra Gospodu nebeško dober nasmeh na ustnicah, je obšla dobra volja še nje same. Peter pa se je zasmel na ves glas in dejal:

„To bova zapisati dala, Gospod, kako te je kranjska otročnica ugnala in se vsaj enkrat ni Tvoja volja zgodila, temveč njena.“

„Res je, Peter“, je odvrnil Gospod, „pa čudnega to nič ni. To je bilo in bo tako povsod, kjer imajo kmalu krstiti. Pustimo ženskam njihovo pravico.“

In Gospod in svetei so legli in vsnuli.

Ubogí ženi v hlevu pa je prišlo kakor prečudne sanje in ni nič videla ne vedela. Ko se je danilo, se je zdramila in videla svojega moža ob sebi. V naročju je imel novorojeno dete, katero je bil povil v cunje in svoj jopič. V plenice ga ni mogel. Nista jih imela . . .

* * *

Tedaj so se zbudili tudi božji romarji v koči in se dvignili. Gospod je stopil k mizi in stal v sredi med njimi in dejal:

„Čas je, da se ločimo in gremo vsak svojo pot.“

Pogledal je dobrotno v obraze svojih spremljevalcev. Toplo sočutje mu je bilo v očeh. Vse je videl in vedel, koliko jim bo prestat, preden bo prišel čas, da se spet sestanejo. Sam je občutil bridkost slovesa.

„Po Slovenskem nam je iti“, je spregovoril čez trenutje, „v sever, jug, vzhod in zapad.“

„Dokler ne odrešimo“, je zakoprnel Ciril.

„Če bomo“, je dvomil Pavel.

„Očetova volja v nebesih naj se zgodi“, je domolil Gospod.

„Amen, Amin!“, so jeknili apostoli in sklonili glave.

Nekaj trenutkov slovesnega molka je prešlo. Nato je dejal Gospod povsem po človeško:

„Peter in jaz pojdeva po kranjskem.“

„Gospod“, je zarajal Peter, „ali sem vreden? S teboj? Kakor svojčas?“

Gospod je prikimal in dejal:

„Z menoj po kmetih in deželi“.

Nato je pogledal po Cirilu in Metodu in dejal:

„Skupaj sta hodila, hodita še odslej. Obiščita mesta in slovenske brate na jugu in vzhodu. Vajin jezik govorijo, a ne togujta, če bo trnjeva pot“.

Nemo sta upognila brata glavo. Lice je zardelo Pavlu. Videl je, da bo samo njemu hoditi samemu. Vedel pa je že tudi, kam mu bo iti.

Gospod se je ozrl nanj in dejal:

„Uganil si, v deželo za mejo pojdeš“.

„Pojdem, Gospod“, je pritrdil trpki Pavel. Nato pa je menil kakor v šali: „Samo potnega lista nimam. Ali bom mogel čez?“

„Boš“, je dejal Gospod, „pravico imaš“.

„Imam“, je vedel Pavel, „civis sum romanus, njihov državljan sem“.

Gospod je z nasmehom prikimal. Nato je s toplim pogledom objel vse štiri in menil:

„Snidemo se ob času, ob uri, ki nam jo bo povedalo dete na slami“.

„Dete na slami?“ je mrmral Peter.

„Pod tem krovom nocoj rojeno“, je pojasnil Gospod. Peter je še strmел.

„Gospod, to bo dolga rajža, preden bo dete govorilo“, je dvomil po človeško. Gospod ga ni potolažil. Je že vedel, čemu ga ni . . .

* * *

Božji popotniki so se razšli v vse vetrove, v jug, vzhod in zapad. Samo na Koroško ni šel nihče. Tam je bila Slovenija že umrla. Sama se je bila prodala in knjiga sv. Mohorja je ni budila več. Ali pa jo je morda le še . . .?

Bajtarju pa so krstili sina. Janez Krstnik naj bo, je želela mati, a duhovnik je rekel, da je bliže božiča rojen nego kresa. Zato naj bo Janez Evangelist. Tako se je tudi zgodilo in v knjigi božje previdnosti je bilo zapisano, da bodi tako . . .

(Dalje prihodnjič).

Alzaška kat. tel. zveza bo nabavila zvezino zastavo, katero namerava blagosloviti pri velikem zletu in tekmi, ki se bo predvideno vršil 1. junija t. l. v Mülhausen-ju. Da se omogoči nabava, je zveza izdala oklic na vsa društva, da zbirajo prispevke.

Katoliška telovadna društva v Nemčiji tvorijo zvezo, ki se imenuje „Deutsche Jugendkraft“. Ta zveza se zelo peča s telesno vzgojo mladine zlasti s telovadbo in nogometom. Obstoji že 28 let. Njihovo glasila, ki se nazivlje enako kakor zveza, izhaja od l. 1920.

Švicarska katoliška telovadna zveza je začela z letošnjim letom izdajati svoje glasilo „Turnzeitung“ v treh jezikih in sicer v nemškem, francoskem in italijanskem. Dosedaj je izhajalo le v nemškem jeziku.

NAPIS NA VINSKI ČAŠI.

Pogin v tej čaši ti preti,
na dnu se skriva mrka beda,
propast iz pene se reži,
na robu pleše ples smrt blede.

čaj; dalje je obvezen skok čez konja na šir (premet) in na vzdolž (raznoška) ter plezanje po vrvi.

Novi predsednik francoske kat. tel. zveze. Namesto umrlega dr. Michaux-ja je bil izvoljen za predsednika francoske katoliške tel. zveze g. Francois Hebrard, katerega sliko prinašamo v tej številki.

G. Poincaré, franc. ministrski predsednik se je ob neki priliki izrazil o francoski katoliški telovadni organizaciji sledeče: „Dosedaj nisem poznal moči kat. mladinskih društev, sedaj sem pa dobro informiran o njih. Ta društva tvorijo silo, katero moramo vpoštevati. Moja dolžnost je, da ji podpiram in jih bom tudi podpiral“.

Češka orlovska zveza priredi letos poleg župnih tekem (o katerih smo poročali v l. številki Mladosti) tudi podzvezne ali zemske tekme, kakor jih oni imenujejo. Njihov tekmovalni red je zelo podoben francoskemu posebno za prvenstvo in v lahki atletiki. Vaje so na višini mednarodne tekme, kar je gotovo dokaz, da hočejo bratje Čehi na mednarodne tekme postaviti moči, ki bodo lahko z vsakim narodom konkurirale. Za tekme so upeljali tudi prijavnino, ki znaša za vsakega člana 3 Kč. Čehi so se od brnskega tabora tehnično (kar se orodja tiče, ker v prostih vajah so itak mojstri) tako dvignili, da bodo prav opasni konkurenti pri prihodnjih tekmah.

Telovadba na Angleškem ni tako dobro razvita kakor v drugih sosednjih državah. Gojiti so jo začeli leta 1861. Udomačila se ni posebno, ker šteje zveza „Amateur Gymnastic Association“ danes samo 46 tel. društev. Tudi njihova telovadba ni na višku. Njihovi načelniki in vaditelji so plačani, kar je morda tudi eden izmed vzrokov, da tam ni tako razširjena telovadba, kot bi pričakovali, ker je idealno delo mnogo več vredno kot pa plačano.

Boj med telovadbo in sportom v Nemčiji. V zadnjem času se je boj med telovadbo in sportom, katerih so v Nemčiji že precej preživeli, ponovno vnel. Čudno je, da ne morejo telovadne in sportne organizacije mirno delati ena poleg druge. Ločitev telovadbe od sporta je sedaj izvršena stvar. Predsednik nemških telovadcev je odredil, da naj društva in posamezniki delajo na to, da ostanejo telovadci pri telovadnih društvih ter izstopijo iz sportnih društev. — Bavarska noče o tem sporu nič slišati. Vsled nastalih razmer stoji tu mnoga telovadna in sportna društva pred težko odločitvijo.

Naši sportniki so se udeležili zimsko-sportnih tekem na olimpijadi, ki so se vršile koncem januarja t. l. v Chamounix. Uspehov niso dosegli, ker je ta sport pri nas šele v razvoju. Vsa prva mesta so odnesli severni narodi kakor Švedi in Norvežani, pri katerih je zimski sport doma.

Žužemberk. Žužemberčanje molče — pa delajo. Nekdanje visoko število članov se je nekam skrčilo. Je pa to bolje, kar je ostalo. Sicer pa odsek zopet stalno narašča in obenem vztrajno dela

na svoji notranji poglobitvi. Zadnji mesec smo pokopali enega najzvestejših br. Jožefa Hren. R. i. p.

Tamburaški odsek Kat. slov. izobr. društva v Mozirju ima v zalogi Orlovsko himno, koračnico za tamburaški zbor. Partitura stane 6 Din. Naroča se pod naslovom: Tamburaški odsek, Mozirje.

Orlovski članski znaki. Ker se še ni posrečilo dobiti primernega osnutka za nov orlovski

članski znak, se je na zadnjem Pozveznem svetu sklenilo, nabaviti za enkrat še dosedanje, in jih ima Društvena nabavna zadruga že zopet v zalogi (Ljudski dom). Nabavna cena je pri splošni dražnji višja kakor pred leti, zato se je morala prodajna cena določiti na Din 9.— za en komad. Naroča se lahko po pošti.

○○○○○○

Uganke za naše Orle.

(Sestavlja Peter Butkovič-Domen).

1. Križ.

		10		14	
		1	a	a	7
	3	a	a	a	a
9	b	d	i	i	i
11	k	k	l	l	m
	5	n	n	r	t
	2	t	v	8	
		12		16	

1—2 prometno sredstvo, 3—4 hajeslovno bitje, 5—6 polotok v Rusiji, 7—8 moško krstno ime, 9—10 moško krstno ime, 11—12 gora v srednji Evropi, 13—14 vrsta pesnitve, 15—16 ptič.

Iz šole.

Učitelj: »Iz česa sklepaš, da je bila puščava Sahara v pradavnih časih morje?«

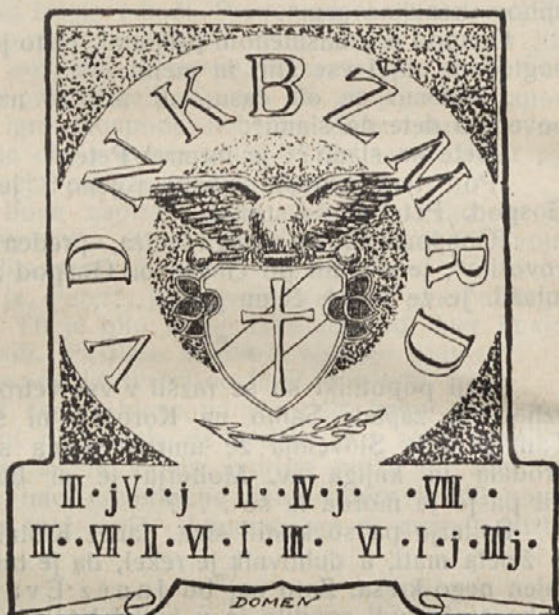
Jožek: »Ker zamorci še danes v plavalnih hlačicah okrog letajo.«

Z ozkotirne železnice.

Gospod, ki vstopi v tesni voz ozkotirne železnice: »No, ali je Noetova ladja že polna?«

Sopotnik: »Samo osel še manjka, kar vstopite!«

2. Skrivalica „Orel“.

Pazi na rimske številke, na pike in na gorenje črke s pšico! Pravilna rešitev pove odgovor iz »Zlate knjige«.

Rešitev se mora poslati do 28. marca. Priznajo se samo tiste rešitve ki pridejo na dopisnici. Če je na eni dopisnici več imen, se vedno vzame samo prvo ime.

Izmed rešilcev, ki bodo pravilno rešili obe uganki, dobi prvi izžrebani Din 30.—, ki jih raz-

Erman & Arhar

Cene nizke!

Priporočava
se za vsako-
vrstna stavbna
in pohištvena dela

m i o
z v
a s
r

Načrti, pro-
računi brez-
plačno! — Stal-
na zaloga pohištva

Postrežba točna!

Št. Vid nad Ljubljano št. 4

pisuje g. avtor ugank, drugi pa en zvezek Jurčičevih spisov.

Rešitev ugank v 2. št.

1. Dve skriti vrstici: O-bčutljivost, religija, zre-lost, mir-oljubnost, no-rčavost, vsi-ljivost, nje-rgač, vi-teštvo, ša-ljivost, ve-rnost, stre-znost, le-noba, in-diferentizem, gro-zovitost, mi-losrčnost, ga-nljivost, ne-sebičnost, pla-šljivost, še-gavost:

Orel zre mirno v sinje višave,
strele in gromi ga ne plaše.

2. Številčna uganka: Zl-ato, At-ila, ak-ord, nj-iva, ig-rač, ap-rič, os-eka, lo-nec, vn-uka, ik-rav: „Zlata knjiga“ „Poslovnik“.

Obe uganki so prav rešili: Št. Vid nad Ljubljano: Kopač A., Caserman I., Jerinc Jož., Zbontar M., Ilija Al., Sene J., Vahčić R., Sinkovec Jož., Cvelbar Jož., Mramor I., Hubad I., Petan J., Primožič Al., Stancar Ign., Tric Fr., Karlin Fr., Mencinger Avg., Camernik H., Knific Jož., Štrukelj V., Knagfl B. Maribor: Lovrenci I., Časl Jos., Modrinjak Fr., Kodrič R., Ulaga D., Obržan Dr., Kolar A., Štangl Zdr., Kodrič L., Rajht J., Mihelič L., Rajh I., Mihelič S., Pivec V., Kordež Z., Kocbek J., Stanek L., Klasinc A., Šetina A., Horvat M., Vidic J. Ljubljana: Turšič A., Kebe J., Tonkli S., Weingerl S., Černivec J., Vider L., Kalan J., Cuderman E., Celcer F., Kocjan S., Hribar M., Rob I., Justin F., Oven T. Kamna gorica: Arh V., Mikelj M., Bohinc R. Malenski vrh: Gantar F., Demšar M., Furlan J., Končan J. Ježica: Sever J., Dovč F., Strah F., Lampič R. Radovljica: Pre-

sterl I., Fabjan G., Presterl J., Bulovec I. Pred-dvor: Kastrun J., Cuderman I. Polzela: Kač F., Kač P. Raka: Cavšek J., Kotar M., Pirman F. Prevalje: Blažej A., Lodran O., Prevovnik L., Kusterle P. Smartno p. Sl. gr.: Kopač I., Seružnik I., Rotovnik J. Celje: Slokan Jak., Uršič J. Zagorje: Perko V., Šustar F. Vel. Lašče: Vesel F. Dragatuš: Kunič Š. Prežganje: Franec Cecco, Gale Josip., Gale Janko. Braslovce: Kolšek F. Litija: Kajtna S. Smlednik: Jenko F. Dob. p. Domžalah: Bernot A. Vrhnikar: Petrič J. Mozirje: Kotnik Ž. Vinica: Bahor M. Skopljje: Dovč J. Žiče: X. Kosovo: Erjavec L. Št. Vid pri Štični: Gnidovec A. Cerklje Kr.: Radoš M. Bled: Vidic Franc. Velenje: Štukovnik I. Št. Jurij ob Ščavnici: Kocbek S. Kočevje: Bajc M. Žiri: Žakelj J., Filipič J. Vič: Kanduč F. Rakek: Modic A. Star trg pri Ložu: Mlakar A. Bogojina: Golob J. Sv. Benedikt: Geratič M. Novo mesto: Prešeren J. Sv. Gregor: Rigler I. Gustanj: Kotnik L. Juršinci: Bezjak A. Škofja Loka: Peternel F., Vidic L. Križevci: Bohanec A. Št. Vid pri Planini: Tovornik I. Ruše: Horvat A., Breznik J. Hotedršica: Rupnik I. Dol pri Ljubljani: Mihelič A. Ksaverij: Časl M., Jamnik M. Polica: Seme J. Zaloga: Pangeršič I. Rečica ob Savi: Kotnik F. Sv. Marjeta: Obrar F. Poljane: Mrak J. Verd: Šušteršič J. Št. Rupert: Angelj I. Sostro: Pavšič P. Reteče: Rant A. Selce: Verhunc J. Lesce: Zupan I. Dravljje: Koman L. Hoče: Sel J.

Izzrebana sta bila: Kunič Štefan, Dragatuš pri Črnomlju in Horvat Matija, dijak dr. gimnazije v Mariboru. Dobila sta vsak 1 izvod „Orlovstva“.

IZ Preddvora nad Kranjem.

Odkar obstoji naš odsek, smo imeli dve akademiji in leta 1922 smo imeli tu okrogno prireditel. Udeležili smo se vseh večjih zveznih in podzveznih javnih prireditev ter katol. shoda z vsemi člani. Imeli smo tudi nekaj izletov. V Brno smo poslali dva člana. Sedaj se vadimo za akademijo, ki jo mislimo imeti 19. marca t. j. na orlovski praznik. Članov je sedaj 17, dva sta pri vojaki. Žal da sta odšla zopet dva k vojakom 31. t. m. Naraščaja imamo 26. Večina članov sodeluje pri predstavah izobraž. društva in nekaj pri cerkv. pevskem zboru. Sestanke in telovadbo imamo vsako soboto. Vadimo tudi na kroge in drog. Kar je glavno, smo letos napravili na mežnariji lično dvorano, tako da smo vsaj v svojem. Napeljšano imamo tudi električno razsvetljavo. Vsak mesec imamo tudi svoj list „Sršen“, ki člane tudi malo opika. Tudi Mladost nam je prav všeč, posebno zdaj ste jo pogruntali, ko ste začeli priobčevati uganke. Pa še drugič kaj več.

Vojaško pismo.

Subotica, 18. decembra 1923.

Bratje in sestre, prejmite bratske pozdrave iz obmejnega mesta Subotica. Te pozdrave Vam po-

šiljajo slovenski fantje vojaki — konjeniki, ki jim še vedno bije srce za orlovske vzore. Stokrat smo hvaležni orlovski organizaciji, da nas je ona toliko vzgojevala, poučevala na vseh poljih, da more danes zaveden Orel brez strahu ne le samo prenašati, ampak krepko nositi vse težave, ki nas srečujejo v našem stanu. Vemo pa, da kot drugod tako tudi pri nas v Subotici postajajo nekateri bratje mrzli do orlovske organizacije. To, dragi bratje, je krivda Vaša. Povem vam, povsod je mnogo zapeljivcev, ki gledajo, kedaj koga prevarijo in tudi pri nas v Subotici jih žal ne manjka. Rezultat je: Preje vnet član Orla, sedaj nima zveze z odsekom, postane hladen in ko je prost vojaške službe, je vprašanje, ali je še vredno, da se drži v imeniku članov društva. Pomislite, da je neprecenljiva izguba vsakega člana v današnjih časih. Dragi bratje, takih izgub se morate varovati in stalno dopisovati z brati daleč proč od matere Slovenije, saj to je za brate največje krepčilo. Zato vas prosim v interesu organizacije same, da nas krepko podpirate ob času naše preizkušnje, saj ko se vrnemo med Vas, Vam svečano obljubljamo, da ne bomo nikdar mirovali za prospeh naše lepe orlovske organizacije. Bog živi!

»Mladost«, glasilo Orlovske Podzveze v Ljubljani, izhaja 15. v mesecu. — List izdaja konzorcij »Mladosti« v Ljubljani. — Upraviništvo je v Ljubljani, Ljudski dom (pisarna O. P.) — Tiska tiskarna Tiskovnega društva v Kranju. — Uredništvo: Ljubljana, Ljudski dom, Orlovska Podzveza. — Odgovorni urednik: Franc Zabret. — Naroča se pri upravištvu »Mladosti« (Ljubljana, Ljudski dom). — Za redne člane in starešine brezplačno; za vse druge letno Din 30.—. Posamezna številka Din 2-50. — Za naročnike izven Jugoslavije po dogovoru.

NOVA ZALOŽBA

Г. З. З. О. З.

ima v zalogi vsakovrstne pisarniške, šolske knjige, zvezke, risalne priprave v največji izbiri za tehnike in inženirje, vse najnoveše knjige svoje in drugih založb, tudi nemške in francoske. Sprejema naročnino na tu- in inozemske knjige in tiste.

Edino združno podjetje te stroke v Sloveniji!

POSLOVNE KNJIGE!

Salda-konti, štrace, blagajniške knjige, amerikanske journale, odjemalne knjižice, kopirne knjige, računov, šolske mappe i. t. d.

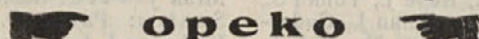
priporoča knjigoveznica K.T.D.

Ljubljana, Kopitarjeva ul. 6. II.

Stavbeno podjetje IVAN OGRIN, Ljubljana, Gruberjevo nabrežje št. 78

Telefon 426

se priporoča za vsa stavbena dela ter nudi po zelo nizkih cenah

vseh vrst (strešno zarezano in navadno opeko bobrovec, žlebnike, opeko za tlak) in cementne cevi.

LASNA OPEKARNA NA ČRNUČAH

ZALOGA TUDI V LJUBLJANI.

Društvena nabavna zadruga v Ljubljani
(Ljudski dom)

Priloga:

Sukno m po	Din	222-50
Garniture za surke po	"	50 —
Klot za podlogo m po	"	60—
Trdo platno za podlogo m po	"	20—
Ruš za srajce m po	"	19-50
Ruš za srajce m po	"	26—
Rdeče volнено blago za srajce m po	"	115—
Rdeče volнено blago za srajce zelo fino m po	"	123—
Čepice, volnene po	"	35—
Čepice, volnene finejše po	"	50—
Usnjati pasovi po	"	32-50

Rdeči gumbi za ovratnike . . .	"	3.—
Kokarde za čepice po . . .	"	2.—
Peresa za čepice po . . .	"	2.—
Sopki za naraščajske čepice po . . .	"	150—
Telovadne hlače št. 1 po . . .	"	120—
" " " 2 " " "	"	128—
" " " 3 " " "	"	16.—
Telovadne majice št. 1 po . . .	"	28.—
" " " 2 " " "	"	32.—
" " " 3 " " "	"	36.—
" " " 4 " " "	"	40.—
Telovadni čevlji po . . .	"	80.—
Pasovi k telovadnim hlačam po . . .	"	13.—
Pasovi za naraščaj po . . .	"	14.—
Vašaške po . . .	"	20.—

Knjige in tiskovine: Zlata knjiga (Din 10,—), Poslovnik (Din 8,—), Mladinske in telovadne igre I. in II. del (po Din 5,—), Spomini orlovske mladosti (Din 3,—), Blagajniški dnevnik za odseke (Din 6,—), Vložni zapisnik (4 in 6 Din), Zapisnik sej (Din 25,—), Blok za podporno članarino (Din 3,—), Poslovne pole za članarino, Staležna knjiga za redne člane, Staležna knjiga za podporne člane, Statistika za telovadbo (po Din 0:50).

Tiskovine za Čebelico: Kako se vodi Čebelica (Din 2:50), Blok za vloge (Din 7:—), Blok za dvige (Din 7:—), Blagajniški dnevnik za Čebelico (Din 6:50), Knjiga vlagateliev (Din 6:50).

Vse proti takojšnjemu ozir, predhodnemu plačilu!

Cene neobvezne!

Cene neobvezne!